Cửu Thế

Tác giả: Mị Bảo

Nguồn convert: ngocquynh520

Dịch giả: Phi Yến Nhược Lam

Nguồn dịch : http://gacsach.com

Thể loại: Cổ trang, huyền huyễn, kiếp trước kiếp này

Nguồn ebook : STENT Forum

Người làm ebook : Hyuga Natsume

Đôi lời giới thiệu:

"Hoa nở hoa rơi rơi đầy trời tình đến tình đi tình tùy duyên

Nhạn đi nhạn về nhạn không đỗ triều dâng triều hạ triều không yên

Đêm dài trăng sáng mộng thuyền quyên ngàn vàng khó giữ bước hồng nhan

Ngắm cánh hoa xinh hoa lại nở chợt e duyên đến duyên lại tàn ..."

Một hồi nhân duyên gặp gỡ, đổi lấy chín kiếp lưu luyến cả đời.

Một đời nhớ thương da diết, đổi lấy chín kiếp không ngừng tổn thương.

MỤC LỤC

Kiếp thứ nhất

Kiếp thứ hai

Kiếp thứ ba

Kiếp thứ tư

Kiếp thứ năm

Kiếp thứ sáu

Kiếp thứ bảy…

Kiếp thứ nhất

Nàng là hoa khôi Tần Hoài.

Luôn luôn một thân hồng y, hồng đến chói mắt, hồng đến triệt để, hồng tựa như đóa hoa mai ngạo nghễ nở rộ trên nền tuyết trắng. Diện mạo xuất trần, tài năng vượt trội, biết bao văn nhân tranh nhau làm quen, biết bao vương tôn công tử không tiếc ngàn vàng chỉ mong được một lần nhìn thấy dung nhan của nàng. Phía sau bức rèm châu thạch anh, một đôi con ngươi mênh mông như làn nước chỉ cần nhìn ngươi một cái cũng đủ để khiến ngươi ba hồn bảy vía.

Đêm Tần Hoài tiêu hồn, nàng một thân hồng y đứng ở giữa hát một khúc: "Hiểu lai chi thượng miên man - Tự bả phương tâm, thâm ý đê tố." (1)

(1) Hiểu lai chi thượng miên man

Tự bả phương tâm, thâm ý đê tố

Dịch thơ: Sáng sớm chim hót líu lo

Tâm tư thiếu nữ như hoàng oanh thì thầm.

Cúi đầu, liền thấy được hắn.

Hắn đã là hộ quốc tướng quân công thành danh toại, ngày thường nghiêm ngặt với bản thân, lần này lại bị bằng hữu cưỡng ép đi ăn mặn.(2) Lúc tiến vào, mặt đầy lúng túng, lảo đảo từng bước.

(2) Ăn mặn: Ám chỉ nam nhân đã có gia đình lại đi đến kỹ viện.

Ánh mắt hai người giao nhau, nàng liền đem lời ca khúc quên sạch không còn một chữ.

Một người là nam nhân anh tuấn mạnh mẽ, một người lại là nữ tử tài sắc vẹn toàn. Một kẻ là thanh liêm trong triều, một kẻ lại là đóa hoa đơn độc. Một cái là nhiều lần trải qua phong sương, một cái lại là duyệt tẫn hồng trần. (3)

(3) Duyệt tẫn hồng trần: Trải qua sóng gió chốn phù hoa.

Tri âm, tri kỷ, tri tâm.

Vốn cho rằng cuộc đời này cứ thế mà kết thúc trong tịch mịch, thật không ngờ khi tình yêu đến lại có thể mãnh liệt như thế, ảm đạm đến tiêu hồn.

Thế nhưng, hắn nhà có phụ mẫu cùng chính thất, sao có thể để cho một cái câu lan (4) nữ tử bước vào cửa? Gia tộc trăm năm danh giá, sao có thể hủy trong tay một phụ nhân?

(4) Câu lan: Nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.

Lúc này, nơi biên ải chiến tranh bùng nổ, hắn đi rồi, đến phương Bắc xa xôi, cùng người Kim (5) hung hãn đối đầu.

(5) Người Kim: Dân tộc Nữ Chân thường sống ở Mãn Châu và phía Bắc của Triều Tiên từ 1115, đến 1234 thì bị quân Mông Cổ tiêu diệt. Thế kỳ 17, Nỗ Nhĩ Cáp Xích thống nhất các bộ tộc Nữ Chân lập ra quốc gia Mãn Châu, sau đó con trai Nỗ Nhĩ Cáp Xích là Hoàng Thái Cực đổi tên Nữ Chân thành dân tộc Mãn Châu tức dân tộc Mãn.

Chiến tranh ám ảnh cả trong giấc mộng, trong giấc mơ đó, bản thân hắn vùi lấp trong mai phục, trên trận chiến Tu La cuối cùng ra sức giết chóc. Nàng không xác định được màu đỏ trên người hắn rốt cuộc là máu của hắn hay là của địch nhân.

Dần dần khí lực chống đỡ không nổi, động tác của hắn chậm lại, sau lưng có người thúc ngựa đánh úp lại, một kiếm chém vào cổ của hắn...

Đưa về nhà, là một cỗ tử thi không đầu, phụ mẫu của hắn cực kì bi thương, vợ con của hắn kinh hoàng hốt hoảng. Còn nàng chỉ lẳng lặng thu thập hành lý, tiến về phương Bắc.

Đường dài trời cao, gió lạnh thấu xương, nàng một nữ tử đơn độc cố chấp lao tới chiến trường nơi người kia hi sinh vì đất nước.

Kia, một vùng đất rộng lớn mênh mông, nơi mà hoa dại nở rộ cả một vùng giờ phút này chỉ toàn là đất cát cùng với tay chân đã bị chặt đứt, vệt máu quanh co, nàng biết tìm hắn ở đâu?

Tay ngọc thon dài cầm lấy một cây gậy nhỏ, đẩy ra một mảnh áo giáp sứt mẻ, đẩy ra một khối thân thể đã mất đi sự sống, cuối cùng cũng kiếm ra gương mặt thuộc về nàng.

Nàng nở nụ cười, đem thủ cấp kia ôm vào trong ngực, máu tươi chảy ra đầm đìa, nàng với lấy trâm phượng, nắm thật chặt hướng về phía yết hầu.

Cuối cùng, không ai có thể đem bọn họ tách ra.

Trong lúc vô tri vô giác đã đi tới Diêm Phủ, nhìn thấy Diêm Quân (6) lúc nào không hay.

(6) Diêm Quân: Diêm Quân = âm phủ + vua = vua của âm phủ <=> Diêm Vương.

Diêm Quân đích thân bưng một chén Mạnh Bà Thang chờ đợi nàng, cái gì cũng không có nói qua, chỉ là lẳng lặng thở dài.

Nàng thong thả nở nụ cười.

Diêm Quân nói:

"Kiếp thứ nhất mà đã chông chênh như thế, tu tiên quả thật không dễ dàng."

Nàng nói:

"Đa tạ Diêm Quân, tương lai khổ cực, Sơ Ảnh hiểu được, cũng biết nên làm thế nào."

Dứt lời, nàng ngửa cổ uống cạn Mạnh Bà Thang.

Kiếp thứ hai

Nàng là Thái Thú (7) chi nữ, cơm no áo ấm.

(7) Thái thú: Là tứ phẩm tướng quân, quan cao nhất của một quận.

Là gia đình nhà tướng, cho nên từ nhỏ đã được dạy dỗ, binh thư kiếm mã, không gì không giỏi. Nàng còn có một thanh mai trúc mã, là nhi tử của Phó tướng. Bọn họ từ nhỏ đã vô tư chơi đùa cùng nhau, từ việc leo lên cây bắt ve cho tới xuống sông mò cá, nghịch ngợm đến cực độ khiến cho các vị trưởng bối cũng phải bất lực. Đến khi lớn lên lại thường xuyên cưỡi ngựa ra quan ngoại mà so đao thí tiễn, nhìn không ra bóng dáng của một tiểu thư khuê các.

Một thành nhỏ tại quan ngoại, núi xanh xanh tĩnh lặng, mây trắng lững lờ trôi.

Quan ngoại chính là đại thảo nguyên mênh mông bát ngát, nơi đó có dân tộc du mục nhanh nhẹn dũng mãnh, là nơi tiếng hát vang vọng cả đất trời. Trong thành này thường có tiểu thương nhân mắt sâu, mũi cao bán Phiêutuấn mã (8) cùng bảo đao sắc bén.

(8) Phiêu tuấn mã: Giống ngựa lông vàng, đốm trắng.

Nàng đam mê bảo đao nên thường đến chợ bán đồ cũ mà tìm mua, bởi vì có mắt nhìn cho nên được lão tiểu thương nhân khen ngợi, kết thành tri kỷ.

Tuấn mã chốn thảo nguyên cuồng dã chưa được thuần phục bị đám đông tấp nập cùng tiếng trống của đoàn tạp kĩ làm cho cả kinh cho nên giãy dụa khỏi dây cương, cất vó ngựa nổi điên chạy trên phố phường. Bị kinh hãi mọi người hoảng sợ chạy loạn tứ phía, một tiểu hài tử ngã trên mặt đường, oa oa khóc lớn.

Nhìn thấy tình trạng nguy cấp trước mắt, thân ảnh nhanh nhẹn của hồng y nữ tử chợt lóe lên, nàng vụt qua cầm lấy một cây gậy dài giơ lên che chắn ở trước người hài tử. Con ngựa vọt tới trước mặt rồi nhảy qua, sau đó nhi tử của lão tiểu thương nhào tới hàng phục con ngựa.

Xung quanh vang lên tiếng khen ngợi, một nam tử cường tráng nhìn nàng thật sâu, bên dưới khăn đội đầu lộ ra sống mũi thẳng tắp cùng đôi con ngươi màu hổ phách.

Thiếu nữ thậm chí cũng không coi đó như là một cuộc gặp gỡ.

Năm đó đông hàn, năm sau Hung Nô kéo quân xuống, công thành chiếm đất, đốt giết tàn sát.

Phụ thân cùng ca ca mặc áo giáp, cầm binh khí, không nghỉ không ngủ kiên quyết giữ thành. Nàng theo mẫu thân xuống dưới thành chiếu cố những binh lính bị đả thương, nghe tiếng chém giết ngoài thành, ngửi trong không khí mùi máu tươi, nàng biết rằng cuộc sống vô tư hồn

nhiên đã một đi không trở lại.

Cố thủ mấy ngày, Hung Nô đột nhiên quỷ dị thay đổi đoạn đường tấn công. Vốn tưởng rằng nguy cơ đã được giải thế nhưng không nghĩ tới hoàng đế ngu ngốc nghe lời gièm pha của tiểu nhân, cuối cùng lấy lí do phụ thân tư thông với kẻ địch, tịch thu tài sản, giết hết cả nhà.

Đêm đó nàng không muốn trốn chạy, là người thanh mai trúc mã bắt lấy cánh tay đang níu giữ khung cửa của nàng, đem nàng đánh bất tỉnh sau đó ôm lên lưng ngựa. Khi tỉnh lại, bản thân một mình ở trong thảo nguyên mờ mịt, bên cạnh tuấn mã là một nam nhân có sống mũi thẳng tắp cùng đôi con ngươi màu hổ phách.

Nam nhân đưa tay ra:

"Sau này thảo nguyên sẽ là nhà của nàng."

Cho nên hiện tại nàng đang cư ngụ ở thảo nguyên, đồi núi nhỏ trùng điệp nối tiếp nhau, dòng sông quanh co chảy, lá cờ đón gió bay phấp phới, túp lều vải thoang thoảng hương sữa đặc trưng. Nàng khoác bảo đao của Hung Nô, mặc Hung Nô y phục, theo Hung Nô Vương thúc ngựa chạy băng băng ra chiến trường, cùng hắn chinh phục gần hết các bộ tộc.

Nàng vẫn như cũ mặc hồng y, màu sắc kia phảng phất tựa như máu tươi nhuộm thành. Rất nhanh, không người nào không biết bên cạnh Hữu Hiền Vương có một Hán phi, một thân hồng bào bức người, cùng với Vương như hình với bóng.

Thảo nguyên về đêm trời đầy sao, bên đống lửa vang vọng tiếng ca hát, không biết có thể truyền tới tai gia quyến ở quê hương của họ hay không. Vương thích nhất chính là được ôm nàng, ngồi yên tĩnh trên gò núi, ngắm nhìn trăng nơi thảo nguyên, cùng nàng xem ánh trăng trên đỉnh núi, dòng sông lững lờ trôi. Khi đó Vương nói, hắn đã yêu nàng từ rất lâu rồi.

Nàng cũng chỉ cười một cái, hồng y vốn làm nổi bật gương mặt xinh đẹp tuyệt trần vốn đã không còn nét hồn nhiên, thẳng thắn của ngày trước. Nàng là một gốc mai sinh trưởng ở thảo nguyên, kiên cường, mạnh mẽ mà nở hoa.

Vương hỏi:

"Nàng vì sao lại luôn không vui? Có phải hay không nhớ nhà? Đợi tương lai ta làm chủ Trung Nguyên, nhất định sẽ khiến nàng nở mày nở mặt mà trở về."

Nàng ánh mắt chớp động, cúi đầu.

Mọi người ai cũng đoán được Hán đế cùng Hung Nô nhất định phải tuyên chiến. Vương vẫn như cũ, bỏ lại một đám phi tử, chỉ dẫn theo nàng cùng binh lính.

Hai bên giao đấu, Thiếu tướng của quân Hán nhìn gương mặt quen thuộc kia, đó chẳng phải là thanh mai trúc mã của hắn sao? Ngày xưa còn nhỏ, hiện tại cũng muốn tỉ thí một trận sinh tử ư?

"Mai nhi, ngươi thân là người Hán, không nói tới việc ngươi phụng dưỡng người

Hung Nô thế nhưng lại cùng bọn chúng chiến đấu phản lại đất nước, lương tâm của ngươi đã bị chó ăn mất rồi sao?"

Nàng trên lưng ngựa giật mình một cái, sắc mặt như tờ giấy.

Trận chiến diễn ra hồi lâu, hai quân vẫn bất phân thắng bại. Nàng lần đó bị trách cứ không được tự tiện ra trận, chỉ ở trong trướng mỗi ngày sao chép một ít văn thư cùng bản kế hoạch, chờ đợi các nam nhân quay trở về.

Vương mang theo một thân máu tanh ôm nàng:

"Mai nhi của ta chịu ủy khuất! Đừng sợ, chờ ta đánh bại quân Hán, bắt sống tên tiểu tử kia, giao cho nàng tùy tiện xử lí."

Nàng chì nhàn nhạt đáp:

"Chàng đối đãi với ta như vậy, ta không hề ủy khuất."

Chiến sự vẫn cứ thế giằng co, mãi cho tới mùa đông cuối cùng cũng có biến hóa. Hung Nô liên tiếp thất bại, thương tổn nặng nề, bất đắc dĩ phái rút lui ngàn dặm. Trong quân tra được gian tế, chính là nơi của nàng.

Lúc xét xử, nàng chỉ nhẹ nói:

"Vương, ta là phản quốc theo ngài, ta là phản quốc theo ngài."

Vương liền một tay ôm lấy nàng, sải bước ra khỏi trướng. Từ đó về sau không ai dám nhắc tới chuyện này nữa.

Thế nhưng cơ mật vẫn cứ như cũ không ngừng bị tiết lộ ra bên ngoài, quân Hán xâm nhập thảo nguyên đuổi tận cùng không tha, Hung Nô binh bại như núi đổ, bị đánh tơi bời phải trốn chạy. Vương của nàng, một đời kiêu hùng, lúc nghèo túng nhất cũng không làm giảm đi phong thái vương giả. Tang thương trong đôi mắt, thủy chung mang theo áy náy cùng trìu mến mà nhìn chăm chú vào nàng. Chính mình miệng đã khô rách nhưng lại hỏi:

"Mai nhi, nàng có khát không?"

Vào một đêm trăng sáng, kị binh của quân Hán cuối cùng cũng bao vây bọn họ, Vương xả mình, một mình đơn độc mang theo nàng phá vỡ vòng vây.

Đột nhiên trước ngực cảm thấy đau nhức, bảo đao Hung Nô trong tay nàng nhuốm đỏ máu tươi nóng hổi của Vương, cùng hồng y trên người nàng quyện thành một mảng. Vương đầu tiên là cả kinh, cuối cùng cũng chỉ cười, ánh mắt tràn đầy nhu tình mà nhìn sâu vào đôi mắt của nàng.

Tướng quân trẻ tuổi làm tiên phong, vung đao xuống, thủ cấp của nam nhân dưới ánh trăng lăn xuống dưới chân nàng.

"Mai nhi!" Thiếu tướng kích động gọi nàng: "Nhờ có ngươi đưa tin cho chúng ta cho nên trận chiến này mới hoàn hảo thắng lợi. Tân đế lên ngôi đã cho người sửa lại án xử sai,

ngươi liền theo ta trở về đi.”

Nàng thế nhưng lại ôm đầu của Vương ôm vào trong lồng ngực, thờ ơ.

“Mai nhi, ban đầu là người nam nhân này giả tạo văn thư, hãm hại phụ thân ngươi tư thông với địch, hại cả nhà ngươi chết oán, còn ngươi phải trốn chạy. Hắn và ngươi là có quốc thù nhà hận.”

Nàng chỉ cười, nhìn thủ cấp trong lòng mình mà nói:

“Ngươi dùng giang sơn đổi lấy huyết hận nhà ta, vậy thì ta chỉ có thể dùng tất cả báo đáp lại sự yêu thích của ngươi.”

Dứt lời, không đợi người bên cạnh ngăn cản, đao xoẹt qua cổ. Máu của hai người cuối cùng hòa tan với nhau.

Lại nhìn thấy Diêm Quân, dường như đã qua mấy đời. Đường đi đến Hoàng Tuyền chỉ có một mình một người, người yêu nàng không có đợi nàng.

Diêm Quân nói:

“Nhìn xem, đến cuối cùng ngươi và hắn vẫn chỉ có thể sinh tử lìa xa.”

Nàng nhìn Quỷ Hoa (9) thấp thoáng soi rọi một bờ hồng hoa mênh mông mà nói:

(9) Quỷ Hoa: Ma chơi.

“Sinh cũng được, chết cũng được, bản thân đã rành mạch rõ ràng. Chỉ là hi vọng kiếp sau không phải gặp chiến loạn nữa.”

Kiếp thứ ba

Cánh cửa cao cao màu đỏ thẫm chốn Hoàng Cung từ từ mở ra, một hàng dài thanh xuân thiếu nữ tư thái thướt tha tiến vào.

Ba năm một lần tuyển tú, chưởng quản viện họa (10) phân nhóm cho nàng.

(10) Viện họa: Cơ quan chuyên cung cấp tranh cho triều đình, thời Tống Huy Tông, 1101 – 1125 Viện Hoạ phát triển nhất, cách vẽ tỉ mỉ tinh xảo, sau này gọi phong cách đó là phái Viện Hoạ.

Hai mươi tám hồng nhan, hồn nhiên thiện lương, kế thừa tài năng Đan Thanh (11) gia truyền, bất luận là hoa, chim, cá, côn trùng hay là tranh sơn thủy, sinh hoạt đều vẽ rất sống động.

(11) Đan Thanh: Ý nói con cái của gia đình theo nghề hội họa hoặc ám chỉ những người có đôi bàn tay khéo léo, tài năng vẽ phi thường.

Với gia thế bình thường, nàng cũng không bị chọn đến bên cạnh đế vương cho nên liền được phân công tới Đan Tâm Các, nơi chuyên chép lại văn sử.

Đan Tâm Các xa xôi yên tĩnh lại gần với lãnh cung bởi thế thường nghe được tiếng khóc nỉ non của những phi tử bị giam cầm, người có địa vị cũng sẽ không tiếp xúc với nơi này.

Đồng sự của nàng oán than khắp nơi còn nàng chỉ thỏa mãn mà an phận. Trong lòng nàng tính toán, qua tám năm nữa là nàng tròn hai mươi lăm tuổi, như thế có thể xuất cung rồi. Đại ca nhà thế bá (12) hắn nói sẽ chờ nàng xuất cung, cũng không biết hắn có làm được hay không nữa.

(12) Thế bá: Tước vị hàng thứ ba trong năm tước - công hầu bá tử nam - thời phong kiến.

Ngày ấy sau giờ Ngọ, gió nhẹ cuồn cuộn thổi bay bức họa chuồn chuồn đậu trên cánh phù dung của nàng ra ngoài cửa sổ. Nàng chạy ra ngoài, liền thấy một tiểu hài tử một thân thanh y đang cầm bức họa của nàng rồi bảo rất ngon. Hài tử kia xinh đẹp tựa tiên đồng, đôi mắt to tròn ánh lên vài tia khiếp đảm mà nhìn nàng.

Nàng giật mình, ôn nhu mỉm cười bắt chuyện với tiểu hài tử, cho hắn dưa và điểm tâm. Đứa nhỏ ăn một cách ngon lành, tiện đà gọi nàng hai tiếng tỷ tỷ thật ngọt ngào.

Sau này nàng mới biết đứa nhỏ đó là nhi tử độc nhất của phế Thái tử, thân phận hoàng tôn kia chẳng qua cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, để lại trong cung tự sinh tự diệt, cung nhân bên cạnh đứa nhỏ cũng không quan tâm hắn, kết quả là hắn liền nghĩ muốn lén ra khỏi cung, thế nhưng chưa đi ra ngoài đã gặp nàng.

Tiểu hoàng tôn mặc dù đã mười hai tuổi thế nhưng vẫn chưa được dạy dỗ, nàng đối với hắn nảy sinh hảo cảm cho nên liền tự mình dạy hắn đọc sách viết chữ. Bàn tay Đan Thanh của nàng cuối cùng cũng phát huy công dụng, dùng tranh để giải chữ, linh hoạt sinh động khiến cho đứa nhỏ nhìn không chớp mắt, huống chi đem những thứ kia vẽ tinh tế cất giấu.

Cung nữ chê cười nàng, nếu muốn bám víu hoàng thân vậy thì cũng đừng tìm một con Phượng Hoàng bị trụi lông chứ. Triều đại thay đổi, tiểu hoàng tôn này còn có thể giữ được mạng sống hay không còn chưa biết. Ngươi cùng hắn không phải tỷ đệ, càng không phải chủ tớ, tính là cái gì đây?

Nàng ngược lại không muốn nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn che trở cho một bằng hữu trong chốn thâm cung lạnh như băng này.

Từ đó về sau, hai người sớm chiều ở chung, đọc sách chơi đùa, ở bên trong liền có thể thấy được cái kia tiểu người hầu một tất cũng không rời khỏi nàng, hai người hình bóng chẳng phân biệt được.

Trong viện có cây Hàn Mai, thời điểm mùa đông hoa nở rộ, nàng thường đem đứa nhỏ ôm vào trong áo choàng, dựa sát vào nhau mà thưởng mai trong tuyết.

Nàng bỗng nhiên nói:

"Thời điểm Hàn Mai héo tàn, mùa xuân lại tới với trăm hoa đua nở, người ngắm hoa chắc cũng sẽ không còn nhớ tới hương thơm lạnh lẽo của mai chăng?"

Đứa nhỏ cảm nhận được lời này có điềm xấu, liền đem thắt lưng của nàng ôm lại thật chặt.

Hoa nở hoa tàn mấy độ xuân, xoay người loại, phía sau đã là một thiếu niên anh tuấn tráng kiện, một đôi ánh mắt thâm thúy chỉ thủy chung dõi theo hình bóng của nàng. Giờ phút này, bên ngoài đang trời long đất lở, hoàng đế bệnh tình nguy kịch, hoàng tử tranh quyền, cốt nhục tương tàn, lòng người hoảng sợ. Vậy mà tiểu viện này cuộc sống vẫn cứ thanh bình như cũ.

Hôm đó, hết thảy đều kết thúc, Tả tướng quân tay cầm thánh chỉ chậm rãi cưỡi ngựa tiến vào tiểu viện, nhìn thấy hoàng tôn thiếu niên, đồng loạt quỳ xuống tung hô vạn tuế.

Tân đế trước khi rời đi liền nắm tay nàng mà nói:

"Vấn Mai, ta đã sớm ở trước linh cữu của phụ thân tuyên thệ, nếu như ta có thể đăng cơ liền lập nàng làm hậu. Nàng hãy chờ ta."

Thiếu niên kiên định thâm tình mà nói ra lời yêu thương, nàng vừa cảm động lại vừa mờ mịt.

Chỉ tiếc là nàng không đợi được chiếu thư mà bản thân lại phải đợi một ly rượu độc. Tả tướng quân mặt không biến sắc nói:

“Phụ thân ngươi ủng hộ Đại hoàng tử tạo phản, hắn đã chịu tội, ngươi cũng mau uống ly rượu độc này, đến đó báo hiếu đi.”

Nàng không sợ hãi, cũng không rơi nước mắt, thong dong giống như đã sớm nhìn thấy thế sự chốn hồng trần. Chỉ là trước khi nâng ly đột nhiên hỏi một câu:

“Hắn về sau phải làm sao?”

Tả tướng cười nói:

“Tiểu nữ đoan trang hiền lành, hơn nữa cũng là Đan Thanh, tin tưởng rằng có thể thay ngươi chiếu cố bệ hạ.”

Nàng than nhẹ một tiếng, uống cạn ly rượu độc.

Diêm Quân thấy nàng, câu nói đầu tiên chính là:

“Năm năm sau hắn nắm giữ triều chính, chu di cửu tộc Tả tướng, truy phong ngươi làm hậu.”

Nàng gật đầu, không mừng cũng không bi thương.

Diêm Quân cảm khái rất nhiều:

“Tiên tử, ngươi hiểu rõ mà, cho dù có trải qua bao nhiêu kiếp đi nữa, ngươi và hắn nhất định không thể ở chung một chỗ.”

Ánh mắt nàng trong veo nói khẽ:

“Nghịch phong như giải ý, dung dịch mạc tồi tàn

Hữu tha giải ý, nghịch phong hựu hữu hà cụ?” (13)

(13) Nghịch phong như giải ý, dung dịch mạc tồi tàn

Hữu tha giải ý, nghịch phong hựu hữu hà cụ?

Dịch nghĩa: Gió bắc như nói được cốt cách của mai, bình dị mà chẳng tàn héo.

Có hắn hiểu được tâm ý, gió Bắc có gì đáng sợ sao?

Kiếp thứ tư

Nàng là thiên kim nhà quan, cố chấp đem lòng yêu thương một Tây Tịch nhã nhặn anh tuấn.

Hai người cùng nhau bỏ trốn, không có tiền, cũng không có địa vị. Hắn đành phải theo nghiệp cũ làm thầy dạy thủ công, nàng cũng chỉ có thể thành nội trợ làm lụng vất vả mà mua đồ dùng trong nhà. Nàng là một thợ thêu giỏi, nhất là hoa mai.

Ngày nọ quản gia của nhà viên ngoại tìm tới trước cửa, đến để cầu hôn. Tiểu thư nhà viên ngoại cũng đồng dạng với nàng năm đó, mê luyến bộ dáng nhã nhặn của người đó, cho nên nhất định phải gả cho hắn, cũng quyết không làm thiếp.

Hắn nói:

“Nàng hãy chịu ủy khuất một chút. Ta thú nàng ta, như vậy chúng ta sẽ sống tốt hơn.”

Nàng thẳng thắn gật đầu đồng ý.

Trống sáo tưng bừng, chào đón tân nương bước vào cửa, nàng ngoan ngoãn dịu dàng quỳ xuống thỉnh an. Trượng phu cùng tân nương uống chén rượu giao bôi, lúc nuốt xuống, hai người đồng thời ngã xuống đất mà chết.

Quan phủ tới cửa bắt nàng, phòng ở đã trở thành một mảng biển lửa.

Kiếp thứ năm

Nội tổ phụ của nàng là thần y, nàng từ nhỏ lớn lên ở Hương Tuyết Cốc, không hề biết thế sự bên ngoài. Bỗng nhiên một ngày, một nam nhân bị thương lạc vào…

Kiếp thứ sáu

Mất nước sau đó dây dưa cùng hoàng đế của địch quốc.

Kiếp thứ bảy…

Về sau trở thành thói quen, cuộc sống trôi qua thật nhanh. Nàng cũng không còn nhớ rõ tư vị của Mạnh Bà Thang như thế nào, mỗi kiếp đụng tới cũng không có kéo dài. Chỉ là mỗi lần luân hồi tới Diêm Phủ đều không thể không nghe Diêm Quân lải nhải một hồi. Bọn họ ở dưới đó cười, riết hồi thành thói quen.

Trải qua mấy trăm năm, Diêm Quân đã bắt đầu chết lặng còn ánh mắt của nàng vẫn như cũ một mảng thanh minh.

Lại một kiếp trôi qua, thanh âm đinh tai nhức óc của pháo đốt vang lên. Màu đỏ tràn ngập cả vùng trời, một giường phủ rợp hình thêu long phượng cát tường, ngay cả cái móc rèm trướng cũng làm từ những con rồng nhỏ bằng vàng. Không hổ danh khí phái hoàng gia.

Khăn voan được nhấc lên, cung nữ thái giám vẻ mặt kinh diễm, vậy mà hoàng đế trẻ tuổi anh dũng cũng chỉ nhàn nhạt buông một câu:

"Tốt."

Cũng không thể trách hắn, Thái hậu và Thừa tướng nắm giữ triều chính lại còn bắt hắn phải thú biểu muội. Thế nhưng nàng vẫn là trong đáy mắt che giấu sự mất mát, ngày đêm mong nhớ kẻ trước mặt vậy mà lại như cách xa vô cùng.

Hoàng đế còn trẻ nhưng không được coi trọng, triều đình thật sự là tuân mệnh của nữ nhân đang buông rèm phía sau.

Hắn trở về hậu cung nổi trận lôi đình, ném vỡ tách trà Ngọc Trản, nàng vội vàng cho hạ nhân im lặng dọn dẹp. Hắn vừa nhìn thấy nữ nhân mà mẫu hậu ép hắn phải thú liền kích động một cước đá đi.

Nàng chịu đựng một cước đá vào trong người đồng thời trong lòng ẩn đau.

Hoàng đế yêu mai, trong cung khắp nơi đều là mai, hắn cùng các phi tần cung nữ một thân hồng y xuyên qua rừng mai mà chơi đùa bên trong. Nàng cự tuyệt không tham gia, chỉ là ở phía xa ngắm nhìn hoàng đế như thế hoang phế triều chính, vẻ mặt của nàng lại phảng phất như đang cười.

Ba năm đại hạn sau đó, cơm nàng ăn cũng không còn vị giác huống hồ là tiểu dân như kiến? Nàng liền hạ lệnh cho các cung nhân cắt giảm chi phí xuống một nửa.

Hoàng đế lúc này mới chú ý tới vị hoàng hậu trầm mặc này cho nên liền cho người gọi nàng tới, khen ngợi vài câu. Nàng chỉ thản nhiên đáp:

"Thần thiếp cùng hậu cung hợp lực liền có thể cứu mấy nghìn người qua nạn đói, bệ hạ cùng triều đình hợp lực ắt có thể cứu cả thiên hạ khỏi nước sôi lửa bỏng."

Hoàng đế mỉa mai cười nói:

"Hoàng hậu nói thật nhẹ nhàng, chỉ là triều đình hiện tại chính là triều đình của Mai gia các ngươi rồi."

Nàng nghe xong, bình tĩnh ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt mang theo tia thương cảm, nhìn chăm chú vào bậc đế vương cô độc, chỉ có nàng nhìn thấy được một tia ánh sáng chán ghét khi hắn nhìn bề tôi của mình.

Hoàng đế tỉ mỉ quan sát nàng, sau đó hỏi:

"Hoàng hậu, ngươi yêu trẫm?"

Nàng thành thật mà đáp lại rằng:

"Yêu!"

Hoàng đế ánh mắt chợt lóe, cười lớn đem nàng ôm vào trong lồng ngực.

Hoàng hậu thất sủng nhiều năm cuối cùng cũng có được long ân khiến cho Thái hậu cùng Mai gia đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ngay tiếp theo hoàng đế cùng Mai gia quan hệ cũng đều từ từ hòa hoãn xuống. Nàng cùng nhà mẹ đẻ lui tới mật thiết, cứ ba ngày hai bên đều được ban thưởng tiền tài cùng nô bộc, một năm bằng ba năm tiết kiệm, nhất thời vinh quang được ưu ái lên tới cực điểm.

Hoàng đế cùng nàng đánh cờ tới tận đêm khuya, ngay tại thời khắc mấu chốt lại đi sai một quân cờ, bất đắc dĩ mà cười.

Nàng cười nói:

"Nước đi này coi như không tính vậy."

Hoàng đế lắc đầu:

"Vở kịch này không thể hối hận."

Nàng cũng biết chính mình là quân cờ không thể quay đầu.

Sau lại phát sinh một chuyện vô cùng rõ ràng. Mai thừa tướng đột nhiên bị tra ra thông đồng với quân địch bán nước, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, liên lụy cửu tộc. Nàng ngay tại nội thất, nghe được hoàng đến đối với Úy Đình Tư nói:

"Giết!"

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảng sương mờ đỏ rực.

Nàng đương nhiên không thể lần nữa trở thành hoàng hậu, đầu tiên là bị phế trở thành Mai phi, sau là dời tới ở một điện khác. Thái hậu tới trước cửa, chửi ầm lên:

"Ngươi ở chính nhà của ngươi cài vào nội gián hại chết phụ mẫu, ngươi sau này chết không tử tế."

Nàng than nhẹ:

"Ta sớm đã biết bản thân chết không được tử tế."

Tiếp đó hoàng đế lại tới đây, không nói lời nào, chỉ đứng ở trước mặt nàng.

Nàng nhìn hắn cười:

"Bệ hạ, người là tới tiễn ta lên đường sao?"

Sắc mặt hoàng đế rốt cuộc cũng có biến hóa, nắm lấy bả vai của nàng hỏi:

"Vì cái gì? Trẫm chưa từng thật lòng đối đãi với ngươi, vì sao?"

Nàng vẻ mặt bình thản nói:

"Bệ hạ có muốn nghe qua một hồi chuyện xưa không? Rất nhiều năm trước kia, có một gốc mai cô độc sinh trưởng ở bên trong một dãy núi sâu. Sau này có duyên gặp gỡ một vị Long quân giúp cây mai kia độ kiếp, cùng nàng kết duyên. Sau đó nữa, Long quân bị hãm hại, chạy trời không khỏi nắng, trước khi chia tay liền tặng cho Mai hoa tiên tử một bảo vật của Long tộc là Thủy Linh Lung. Chính là muốn Mai hoa tiên tử hấp thụ tiên khí của Thủy Ling Lung, tu luyện thành thực thể…"

Hoàng đế nghe đến mê mẩn, sau đó hỏi:

"Về sau thế nào?"

Nàng thản nhiên cười:

"Mai hoa tiên tử kia dĩ nhiên là chạy tới cứu Long quân, cả hai cùng nhau tan biến…"

Hoàng đế dường như đã hiểu lại có vẻ như không hiểu:

"Ngươi khiến ta nhớ ra, từ nhỏ ta có một giấc mộng, trong mộng xuất hiện một hồng y nữ tử đứng dưới gốc cây mai. Ta nhìn không rõ mặt của nàng, thế nhưng mỗi lần mơ thấy nàng đều cảm thấy rất vui vẻ. Ta nghĩ kiếp trước ta nhất định là biết nàng, khi thì cùng nàng cưỡi ngựa trên thảo nguyên, lúc lại cùng nàng họa tranh trong tiểu viện yên tĩnh. Giác Không đại sư nói rằng nàng cùng ta có duyên tiền định."

Nàng hỏi:

"Bệ hạ, vậy sao người không tìm nàng?"

Hoàng đế lắc đầu:

"Người trong giấc mộng, biết tìm nơi nào?"

Nàng không nói, cũng không nhìn hắn nữa. Đêm đó sau khi uống một chén sữa bò, nàng liền nằm xuống cũng theo đó mà ngủ vĩnh viễn không thức dậy nữa.

Cung nhân hôm sau tới báo tang, hoàng đế đang lúc phê duyệt tấu chương, bút son trên tay cũng không nhúc nhích. Thái giảm nhận thấy có điều bất ổn, khẽ tiến tới đẩy nhẹ một cái, hoàng đế đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng đế bệnh nặng, quốc gia cần thần y, một nam tử còn trẻ tuổi cầm bảng cáo thị tiến vào cung. Nhìn thấy hoàng đế bệnh đến nỗi sắp thành phế nhân, hơi thở rất mỏng manh. Nam tử cũng không quỳ, đưa tay cười nói:

"Ngao Tĩnh huynh, ái tình thật sự là kì diệu, phong ấn bá đạo như vậy thế nhưng lại bị ngươi thoáng cái phá tan."

Nam tử nằm trên long tháp vô lực nói một câu:

"Ta thế nhưng lại đối xử với nàng như thế…"

Nam tử thở dài:

"Kia cũng không phải lỗi của ngươi. Nàng một đời chẳng phải là cam tâm tình nguyện sao?"

Ngao Tĩnh hai mắt tan rã vô thần.

Nam tử bất đắc dĩ lắc đầu:

"Phong ấn bị phá, luân hồi bị quấy nhiễu, tất cả đều không thể khống chế. Ta tới đưa ngươi trở về, phụ vương của ngươi bạo bệnh qua đời, đại ca ngươi đăng cơ, hắn ở trước mặt Vương Mẫu vì ngươi mà cầu xin, Vương Mẫu muốn gặp ngươi đó."

Ngao Tĩnh rốt cuộc cũng đem ánh mắt nhìn tới, hỏi:

"Sơ Ảnh đâu?"

Nam tử kia im lặng không đáp.

Lúc này nàng đang ở Diêm Phủ, Diêm Quân không có ở đó, tiểu quỷ liền nói cho nàng biết tân Long Vương đăng cơ, chư tiên đều đi ăn mừng cả rồi.

Nàng cười nói:

"Vậy ta ở đây chờ."

Thế nên nàng đành ngồi ở bờ Vong Xuyên, ngắm nhìn hoa hồng ở bờ đối diện, dần dần cảm thấy buồn ngủ, nhắm lại hai mắt.

Nàng lại nằm mộng, mơ thấy lần đầu tiên nàng cùng Ngao Tĩnh gặp nhau. Kia không chỉ là một mảnh tình duyên gặp gỡ ban đầu mà còn là một hồi đại kiếp kéo đến.

Khi đó nàng là sinh trưởng từ một gốc cây mai bên trong núi sâu, còn hắn lại là một Thanh Long thi vân bố vũ (14). Bọn họ một kẻ ở thâm sơn, một kẻ ở trời xanh.

(14) Thi vân bố vũ: Tạo mây ban mưa.

Rừng sâu âm u mà tĩnh lặng, chồi non xanh biếc nảy mầm, lá thông rơi xuống đất tạo nên thanh âm rất rõ ràng. Hoa dại nở vào bình minh, ánh trăng sáng soi bóng dưới gốc thông lúc nửa đêm, nhựa thông dịu nhẹ lượn lờ sau màn sương dày đặc, hơi ẩm bao phủ cả một vùng khiến cho gốc thông tựa như hòa quyện vào cả biển rừng.

Rễ cây của nàng cắm sâu vào trong đất, hút lấy linh khí của trời đất mà dốc lòng tu luyện, mặc dù thanh tĩnh nhưng cũng không có cách nào dạo chơi ở khu vực bên ngoài.

Ngao Tĩnh so với nàng là một thân phiêu du danh vọng. Thân hình duyên dáng thon dài xoẹt qua phía chân trời, mây trắng hiện ra rồi lại biến mất, phiêu dật tiêu sái giống như ngọn gió nhẹ bên trong núi sâu. Nàng luôn ngẩng đầu đầy ngưỡng mộ nhìn những nơi mà hắn đi qua, linh điểu sống ở phía trên nói cho nàng biết đó chính là rồng. Là Ti Thủy rồng. Cũng từ lúc đó nàng chính là tiếc nuối bản thân tu hành còn thấp, nàng là như thế mà khát khao có được hình dáng con người.

Nhớ rõ năm ấy rét lạnh chưa từng thấy, băng tuyết xuất hiện, tuyết rơi thật dày, vùi lấp một nửa thân thể của nàng. Bên cạnh có không ít cây cối cũng lần lượt chết đi, nàng liền biết thiên kiếp trăm năm của mình đã tới rồi.

Thiên lôi cuồn cuộn, gió tuyết mãnh liệt cuồng bạo mà vây lấy nàng, thổi tung nụ hoa cùng đóa hoa, bẻ gãy cành, lôi hỏa thiêu đốt, thân thể bị bỏng nặng, thật lớn thống khổ khiến cho nàng sống không bằng chết.

Mắt thấy bản thân chịu không nổi nữa, một làn nước trong lành từ trên trời giáng xuống dập tan lửa trời. Nàng rốt cuộc cũng có thể kéo dài hơi tàn.

Ngao Tĩnh dùng dung nhan của thiên nhân mà đứng trước mặt nàng, hào quang bức người làm cho nàng ngưỡng mộ không thôi. Hắn vài phần thương tiếc vuốt ve cành khô bị bỏng của nàng, sau đó nói:

"Hương trung biệt hữu vận, thanh cực bất tri hàn. (15) Cứ như vậy mà bị lửa trời hủy đi thì sẽ rất đáng tiếc."

(15) Hương trung biệt hữu vận, thanh cực bất tri hàn: Trong hương thơm chợt nảy một vần, thanh cao quá nên chẳng thấy lạnh

Nàng chấn động mạnh đến nỗi quên cả đau đớn của bản thân.

Sau đó, Ngao Tĩnh thường hạ phàm tới tìm nàng, cũng đặt cho nàng cái tên Sơ Ảnh. Nàng mặc dù không thể hóa thành người, thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng duy trì một hình dạng cụ thể. Nàng lặp đi lặp lại hai chữ này, thực thể không có nhưng vẫn có thể cảm giác được miệng đầy hương thơm.

Ngao Tĩnh là nhi tử thứ tư của Long Vương, Long Hậu mẫu thân qua đời đã lâu. Trời sinh tính tình đạm bạc, tiêu dao đa tài, hắn cực kỳ chán ghét phải cùng những con rồng khác tranh đấu cho nên suốt ngày đều du ngoạn để tránh né. Hắn thích nhất là dựa vào thân cây của

nàng, uống rượu nghỉ ngơi, múa kiếm vẽ tranh. Ngao Tĩnh múa kiếm cực đẹp, lưỡi kiếm mát lạnh sắc bén, phiêu dật nhanh nhẹn. Hắn nghe xong liền cười:

"Sư phó nói ta sát khí không đủ, phụ lòng của hắn."

Ngao Tĩnh đôi khi cũng ngâm một số bài thơ tình yêu mà nàng nghe không hiểu. Mỗi lần hắn ngâm câu:

"Sổ ngạc sơ hàm tuyết, cô tiêu họa bổn nan.

Hương trung biệt hữu vận, thanh cực bất tri hàn.

Hoành địch hòa sầu thính, tà kĩ y bệnh khán.

Nghịch phong như giải ý, dung dịch mạc tồi tàn." (16)

(16) Dịch thơ: Vài đài hoa ngậm tuyết, ngọn trơ trọi khó mà vẽ được cốt cách

Trong hương thơm chợt nảy một vần, thanh cao quá nên chẳng thấy lạnh

Cành khẳng khiu rủ xuống, một mình tự sầu tự bệnh

Gió bắc như nói được cốt cách của mai, bình dị mà chẳng tàn héo.

Đáy mắt của nàng lại thoáng ẩn hiện vô số giọt lệ, trong phút chốc vì hắn mà nở rộ ngàn đóa hoa thơm.

Hắn tham luyến tình cảm thanh khiết của nàng mà quên đi rắc rối của gia tộc, nàng tham luyến hơi ấm xua tan đi giá lạnh của hắn. Cứ như vậy mà bình thản kết giao dài lâu, trời chiều ngả về tây, mặt trăng thay thế mọc ở phương đông, rừng sâu tầng tầng lớp lớp bao phủ, gió xuân lại xanh biếc. Thoáng một cái đã là mấy chục năm.

Lần cuối cùng Ngao Tĩnh tới gặp nàng, nàng ngửi thấy mùi máu tươi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngao Tĩnh vỗ về hình dáng trong suốt của nàng, sau đó nói với nàng:

"Sơ Ảnh, đại ca của ta bệnh nặng, là tân Long Hậu ra tay hãm hại, nàng ta mua chuộc tiểu nhân, ta sợ lần này chạy trời không khỏi nắng."

Nàng khủng hoảng, giữ lấy hắn không cho hắn rời đi. Đáng tiếc bản thân vốn không có thực thể, cái gì cũng nắm không được.

Ngao Tĩnh đem một quả Thủy Linh Lung chôn ở phía dưới chân của nàng:

"Thủy Linh Lung này là bảo vật của Long tộc, đây là vật đã theo ta nhiều năm. Nàng phải giữ gìn cẩn thận, nếu như ta tránh không thoát kiếp nạn này, nó có thể bảo hộ cho nàng lần nữa bình an mà vượt qua thiên kiếp trăm năm. Sơ Ảnh, ta vốn tưởng có thể cùng nàng dạo chơi núi xanh, thiên trường địa cửu, e rằng không kịp mất rồi."

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn kiên quyết rời đi, khóc lớn đến khan cả giọng. Thủy

Linh Lung kia bỗng nhiên phát ra luồng ánh sáng bảy màu, dường như cảm nhận được chủ nhân đã rời xa. Nàng được gợi ý, liền hấp thu linh khí của Thủy Linh Lung. Lúc sau hoa mắt một hồi, nàng cuối cùng cũng cảm nhận được đôi bàn chân tiếp xúc với mặt đất.

Ngao Tĩnh khi đó đã bị trói đưa lên đài Long trảm, Thái Cổ Huyền Thiết (17) đao kiếm bình thường sao có thể chém đứt?

(17) Thái Cổ Huyền Thiết: Đây là một kim loại hư cấu, bất cứ vũ khí nào chỉ cần trong thành phần có chứa huyền thiết đều trở thành vũ khí có ma lực phi thường. Trong tiểu thuyết, Thái Cổ Huyền Thuyết thường có màu đen tuyền, để lộ ra ánh sáng đỏ mờ nhạt, thông thường xuất hiện dưới dạng một thanh kiếm.

Nàng một đôi con ngươi đỏ rực không quay đầu lại, xông tới nơi cất giữ binh khí của Thiên cung, đả thương thủ vệ, đoạt lấy Minh Kiếm, phất tay chém đứt Thái Cổ Huyền Thiết.

Đối mặt với thiên binh vây quanh như thủy triều, tâm vốn sôi sục bình tĩnh trở lại. Ngao Tĩnh thở dài một tiếng, đem nàng ôm chặt trong lồng ngực, tiếp nhận Minh Kiếm đỡ lấy đòn tấn công của thiên binh. Mũi kiếm linh hoạt kỳ ảo nhẹ nhàng phát ra sát khí, đấy là khả năng đích thực mà bấy lâu nay hắn che giấu.

Thế nhưng cho dù hắn võ nghệ cao cường cũng khó có thể một địch lại một trăm, mãi cho đến khi hai người bị áp giải quỳ trước mặt Thiên đế, hắn nắm thật chặt tay nàng quyết không buông.

Vương Mẫu hỏi:

"Sẽ không hối hận?"

"Sẽ không!"

"Có sợ không?"

"Không sợ."

Vì thế bọn họ liền cùng nhau hạ xuống nhân gian, trải qua nỗi khổ của luân hồi chuyển thế. Bởi vì phạm tội chém giết, đời đời sẽ phải chết oan uổng để bồi tội. Như vậy liền thôi đi, thế nhưng hết lần này tới lần khác còn bắt bọn họ cả đời này hữu duyên vô phận không thể cùng nhau, nguyên nhân hết thảy xuất phát từ sự việc bọn họ động tình.

Vậy mà, cư nhiên đã mấy trăm năm trôi qua rồi.

Trong lúc nàng hết sức mông lung thì bị lay cho tỉnh. Diêm Quân biểu tình có chút cổ quái, đối với nàng nói:

"Ngươi hiện tại không cần phải rời đi, có tiên quân muốn gặp ngươi."

Là ai? Là ai còn nhớ một Mai tiên nho nhỏ này?

Đi theo Diêm Quân rời khỏi địa phủ mà lên tới thiên đình, dần dần đi tới địa phương phồn hoa rực rỡ. Sương mù lượn lờ, tiên nhạc mờ ảo, trong không khí thoang thoảng hương thơm. Thiên trụ Bạch Ngọc nhiều tầng cấp, thiên binh một thân kim giáp nghiêm chỉnh, này

một màn quen thuộc như vậy nhắc nhở nàng hồi tưởng lại mấy trăm năm về trước, bản thân được Ngao Tĩnh ôm vào trong ngực, kia một đường máu bị đẩy ra, chính là từ nơi này đi xuống.

Lúc trước quỳ gối trước mặt Vương Mẫu nàng là một lòng nghĩ muốn đem tội lỗi quy hết lên trên người của nàng. Mấy trăm năm tu hành nếu có thể cứu được Ngao Tĩnh nàng nhất định sẽ liều mạng.

Ngao Tĩnh lại chắn ở trước người của nàng mà nói:

"Sơ Ảnh làm ra việc này chỉ vì muốn cứu thần, thần nguyện ý gánh toàn bộ trách nhiệm."

Tây Vương Mẫu cao cao tại thượng nghe xong, chính là không kiên nhẫn phiền não thở dài một hơi. Tình yêu si sân ở trong mắt nàng bất quá cũng chỉ là một trò chơi nhàm chán. Cách một dải ngân hà chẳng phải còn có một đôi Ngưu Lang Chức Nữ sao?

Thiên đế thế nhưng có chút tò mò. Nàng là một cái hoa mai tiên tử nho nhỏ, hơn nữa lại là nữ tử, từ đâu lại có dũng khí náo loạn thiên cung?

Nghĩ đến đây, Diêm Quân liền gọi nàng hoàn hoàn, nàng mới nhìn đến hai vị tiên tử tới tiếp đãi bọn họ. Thì ra là Đổng Song Thành cùng An Pháp Anh.

Quả thật là Vương Mẫu muốn gặp nàng.

Lần thứ hai quỳ gối trước Vương Mẫu, tâm tình thế nhưng lại giống như mấy trăm năm trước vô cùng bình thản. Vương Mẫu hỏi:

"Tám kiếp đầu thai đau khổ, ngươi đã hối hận chưa?"

Câu trả lời của nàng cũng kiên định giống như trước kia:

"Sơ Ảnh tuyệt không hối hận."

"Không hối hận sao?" Vương Mẫu nhìn nàng cười: "Không sợ bị phạt phải luân hồi nữa ư?"

Nàng lại đáp:

"Sợ!"

Vương Mẫu cảm thấy hứng thú cho nên hỏi:

"Sợ cái gì?"

"Sợ liên lụy Ngao Tĩnh phải chịu tội luân hồi, xin nương nương tha cho chàng."

Vương Mẫu sửng sốt, có vẻ như thương cảm, lẩm bẩm nói:

"Lời ngươi nói giống y như đúc lời của hắn…"

Tân Long Vương ngồi một bên nở nụ cười:

“Nương nương thua, cần phải nguyện thua cuộc nha.”

Cái gì đánh cuộc? Tại sao thua? Lại không người nói cho nàng biết. Giống như mấy trăm năm khổ nạn bất quá chỉ là trò đùa tiêu khiển cho kẻ trên.

Rời khỏi Dao Trì, còn chưa kịp hỏi Diêm Quân đã xảy ra chuyện gì, Diêm Quân liền nói trước:

“Nương nương trước tiên gặp qua Long tứ hoàng tử, cũng hỏi hắn đã hối hận chưa, có sợ không. Hắn đáp là không hối hận, chỉ sợ liên lụy tới ngươi phải chịu khổ luân hồi.”

Cước bộ của nàng chậm lại, cười đến rưng rưng.

Đến bên cạnh hồ Vãng Sinh, Diêm Quân chắp tay đưa tiễn:

“Tiên tử bảo trọng.”

Nàng tuy rằng cảm nhận được nụ cười của hắn có chút quỷ dị thế nhưng cũng không nghĩ nhiều, liền nhảy vào hồ. Lúc tiến gần tới vòng xoáy, nàng đột nhiên nhớ ra hiện tại nàng vẫn chưa có uống Mạnh Bà Thang.

Mông lung bên trong nghe được thanh âm của Diêm Quân:

“Tiên tử, Long Vương cầu tình, nương nương cảm nhận được các ngươi là toàn tâm toàn ý cho nên ân xá cho các ngươi tội giết chóc. Kiếp sau cho các ngươi bạch đầu giai lão.”

“Vậy sau đó thì sao?” Thanh âm mềm mại của hài tử vang lên.

“Sau đó hai người bọn họ từ nay về sau sống một cuộc sống hạnh phúc.” Thanh âm mỉm cười của cô gái.

Đứa nhỏ bất mãn chu miệng:

“Chuyện xưa này một chút cũng nghe không dễ, em nghe không hiểu gì hết!”

Mấy đứa nhỏ ngồi kế bên cũng gật gật đầu.

Cô gái xoa nhẹ cái ót của bọn trẻ rồi nói:

“Muốn ta kể chuyện xưa, giờ lại bảo không thích nghe. Phải đánh!”

Bọn nhỏ oa oa kêu, nháo thành một đoàn. Một nữ hài tử nãy giờ vẫn không lên tiếng đột nhiên hỏi:

“Vậy tỷ tỷ, nàng sau này có gặp lại hắn không?”

Cô gái thu hồi lại cánh tay, lắc lắc đầu:

“Không có, nàng không gặp lại hắn, nhưng mà nàng biết hắn nhất định sẽ đi tìm nàng. Nhân gian lớn như vậy, nàng phải kiên nhẫn chờ, nhất định chờ hắn tới tìm.”

“Chờ như thế nào a? Giống mỹ nhân ngủ chờ hoàng tử tới sao?”

Cô gái cất tiếng cười to.

Bọn nhỏ rốt cuộc cũng rời khỏi căn phòng. Cô gái dọn dẹp lại một mảnh bừa bãi, radio rè rè lên ca khúc được yêu thích nhất, ánh tà dương chiếu rọi trên mặt đất đồng thời bao phủ lên một mảnh đao kiếm, khôi giáp.

Ngoài cửa bỗng nhiên có một thanh âm truyền đến:

“Xin hỏi Trương lão sư có ở đây không?”

Cô gái đứng dậy đi đến, bên ngoài cửa xuất hiện cái bóng cao cao to lớn của nam tử.

“Thầy vẫn còn ở địa đạo số ba, chưa tới giờ cơm chiều sẽ không trở lại đâu.”

“Em hẳn là đệ tử của lão sư?” Nam sinh mỉm cười nói: “Tôi là sư huynh của em, Trương lão sư bảo tôi đến giúp.”

Cô gái mỉm cười đáp:

“Tôi biết, tôi chờ anh đã lâu.”

“Chờ bao lâu?” Nam sinh mở to đôi mắt, lộ ra vài tia trẻ con.

Cô gái nghiêng đầu tính toán một chút rồi nói:

“Vài trăm năm, cùng tuổi với bức họa chiến trường ngoài kia đấy.”

Nam sinh gãi đầu, khóe miệng cười:

“Tôi vậy mà lại khiến cho tiểu sư muội chờ lâu rồi.”

“Đến đây, tôi mang anh đi tìm thầy Trương.” Cô gái ở phía trước chỉ đường.

Nam sinh buông ba lô xuống, đi theo ra bên ngoài.

“Đúng rồi, sư muội. Kia thật sự là chiến trường cổ cuối thời Tống sao?”

“Anh có phải hay không đã từng nghe kể qua chuyện xưa của vị tướng quân cùng danh kỹ kia?”

“Chính là vị danh kỹ ngàn dặm tìm đầu kia sao?”

“Đúng, chính là nàng. Thầy Trương khẳng định đó chính là chiến trường kia.”

“Trương lão sư càng ngày càng giống Trương bán tiên.”

“Ha ha…”

“Tôi giống như đã gặp qua em ở đâu rồi.”

“Chọc ghẹo.”

“Không đâu, là thật đó!”

“Trong mơ sao?”

“Không cần cười, có lẽ không chỉ gặp qua em ở trong mộng, thật đấy…”